

CULTURA

JORDI GISPERT I MONTEYS ARTISTA

«Per ser lliure s'ha de pintar amb l'esperit»

Jordi Gispert és un artista que viu a cavall de Salt i Garriguella. Va formar part de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona (ADAG) i durant molts anys va compaginar la feina de pintor de parets amb la de pintor de quadres; de jove va exposar al costat de Dalí a Noruega

06/09/09 02:00 - [SALVADOR GARCIA-ARBÓS](#)

Quan arribem a Garriguella, ja veremen. Tenen pressa i por. Por perquè fa sol i calor, i pressa perquè temen que el raïm faci sucre i doni més grau del compte. El poble encara no fa l'olor de most que embriaga. Jordi Gispert i Carme Saget tenen una casa a Garriguella de baix, decorada amb obra seva i d'amics seus: «Tothom ha d'estar envoltat a casa seva del que li agrada.» Hi ha un roser a l'entrada que li ha inspirat una Mare de Déu del Roser, per als catòlics, o una deessa del Roser, per als ibers. A baix, on hi havia hagut les corts i la tina, Jordi Gispert hi té l'estudi i una mena de galeria amb quadres. Carme Saget és una gran cuinera, filla d'una cuinera excel·lent de platillos, cassoles, rostits i pomes de *relleno* de Garriguella. Intervé en l'entrevista, la postil·la i l'anota sempre que vol. L'arròs de bolets i les mandonguilles amb sèpia són incontestables. Bevem vins inèdits, especialment una mistela casolana que recorda el sucre cremat i el cacau, amb la qual acompanyem un pastís de xocolata excels. En Jordi Gispert fill tira fotos. La Carme i en Jordi pare em comenten que va exposar a Noruega al costat de Salvador Dalí, en una col·lectiva promoguda per la comunitat turística de la Costa Brava. Hi va dur 28 quadres i es van *perdre* abans d'arribar a la frontera. Es veu que en van regalar un a una princesa Noruega, «que ja deu ser àvia».

–**Sempre havia pensat que els Jordi Gispert, pare i fill, eren de Salt.**

–«Posa-hi que visc a Salt i a Garriguella. Si dic que visc a Salt, s'emprenyen els de Garriguella, i si dic que visc a Garriguella, s'emprenyen els de Salt.»

–**Però a Salt heu estat reconegut, el 2007, amb el Premi 3 de Març. I de Garriguella?**

–«Espero que em facin fill adoptiu.»

–**A Salt també va fer el pregó de la revetlla de Sant Joan del 2009?**

–«Vaig fer una *performance* cremant un quadre. Va quedar espectacular. Quan em van presentar vaig fer apagar tots els llums i amb la flama simbòlica del Canigó vaig fer un quadre, una cosa simbòlica d'aquell moment, relacionada amb la meva forma de comunicar-me. Llavors van encendre un focus cap a mi i vaig llegir el meu manifest. L'acte es va acabar quan vaig cridar 'Visca els Països Catalans' i el foc dels Diables va encendre el quadre. Va fer un efecte de cal Déu.»

–**Ja teniu pensada una pròxima exposició?**

–«Si hagués estat d'humor, al setembre hauria exposat a la galeria Atelier de Barcelona, amb la qual vaig cada any a Art Mad, a Madrid. I ara, que no em costa esforç, faré la ruta d'art de Castelló, i n'espero concretar una al Cellar Espelt. No m'he volgut comprometre a res, ja que les meves capacitats físiques són limitades. Per posar una peça grossa al cavallet, no me'n surto.»

–**Ara aneu coix arran d'un ictus que va tenir el mes de febrer... És el segon, després d'una primera embòlia el 2005.**

–«El primer cop em vaig veure molt atropellat, i la segona vegada pensava que no seria tant, i ha estat més que la primera. Ara he fet una lesió sobre lesió. Has d'assumir el que tens, i agafar-t'ho amb fredor i filosofia, però és dur.»

–**Pocs dies abans de la segona terrabastada us vaig veure molt ben recuperat.**

–«Quan ja em vaig poder moure, vaig començar a fer ioga i ceràmica per reforçar les mans.»

–**Hi tornareu?**

–«No ho crec, però depèn. No vol dir que algun dia no m'engresqui.»

–**Cada infart cerebral que heu tingut us ha provocat canvis en la manera d'entendre la vida i l'art?**

–«La primera vegada, com que tens temps de reflexionar, ho fas sobre la pintura i sobre tot el que havia fet. I penses que tot allò de massa ho has de treure i arribes a una síntesi important. S'accelera el procés. El segon cop, he vist que alguna de les obres que faig havia quedat massa dura, que li faltava la senzillesa, la llibertat de la pinzellada primera. I això m'ha fet pensar que he de tornar a sintetitzar. Per això t'he ensenyat aquells apunts més abstractes.»

–**Els apunts ja els té escanejats i en un fitxer del seu ordinador personal, des d'on pot controlar les actualitzacions de la [web personal a internet](#). El blau Montserrat hi continua present, el traç és poli i el resultat, elegant. Malgrat tot, ara teniu temps per**

Jordi Gispert i Monteyts a l'eixida «tramuntanari» del seu estudi de Garriguella. Foto: JORDI GISPERT .

Notícies de ...

[Garriguella](#) [Girona](#) [Salt](#) [Barcelona](#)
[València](#) [Anglès](#)

La Generació perduda

Els de la meva generació som massa joves per a segons què i massa grans per a segons què Museu d'Art Contemporani Abans de fer-lo haurien de pensar en els que fèiem art quan Girona era grisa i fosca

AdaG

Vam ser uns revolucionaris. Molts polítics van servir-se de l'Assemblea d'Artistes

dedicar a la pintura. Queda lluny, aquella època en què durant molts anys va fer, simultàniament, de pintor de parets i de pintor de quadres.

–«Ho vaig fer fins al 1988, quan vam obrir la botiga de marcs, que vam tancar el 2005. Treballava de dia, i quan tenia un moment pintava. Quan tenia exposicions, pintava de nit; trencava el primer son i em posava a treballar. Per regla general, dormia quatre hores, i si tenia exposició, una; podia estar així o un o dos mesos. Aquest ritme l'aguantes bé dels 20 als 40 anys. Com que en tenia ganes, l'aguantava; era la febrada del principiant.»

–Vau començar igual les dues activitats?

–«Quan vaig acabar l'escola, un estiu, amb tretze anys, vaig començar a rascar parets amb el meu pare. Com que era tan *bon* estudiant i l'escola no era per a mi, em van fer anar a treballar. Amb aquella gent vaig aprendre la cuina. Eren pintors de començament de segle. Artesans que tant et restauraven un moble com et pintaven una paret: eren pintors decoradors. Em va anar bé per dominar l'ofici: tècniques, preparar oli, colors, el tractament dels materials... Quan vaig començar a pintar tot es pintava amb brotxa, encara no hi havia rodets.»

–L'atracció per la pintura artística, quan comença?

–«El meu oncle Joan Gispert, que sortirà a l'Atlas d'Art de la Diputació de Girona, em va introduir l'atracció per la pintura i les arts. Ell, de petit, cap a final del segle XIX, se'n va anar a Barcelona a estudiar amb Galí i d'altres. Quan va tornar, a Girona, va treballar amb un que es deia Emerio. Junts van decorar els sostres del cinema Coliseo Imperial de Girona.»

–I us va animar a estudiar belles arts?

–«Feia algun apunt amb ell, i llavors vaig anar a l'Escola de Belles Arts, on feia aquelles coses tan fredes, com les mans de guix. Com que la meitat de llibres que tinc eren seus i eren tractats d'art i tot m'ho llegia, va fer que l'afició o febre anés en augment. La pintura realista m'agradava més aviat poc, però vaig començar-hi. Ja m'aturava més amb Mondrian o Modigliani, perquè em seduïen més que una obra barroca o del rococó; segurament per influències del meu oncle ja m'agradaven més El Greco i Goya.»

–Es pot viure de l'art? Ho té més fàcil el pintor realista?

–«És una cosa complexa. Si n'has de viure, és més fàcil: una poma o un préssec. Ara estic fora de la història, perquè no sé si el que faig és pintura o què.»

–Feu art.

–«Quan hi ha compromís amb galeria o pintes per vendre, no ets artista. Formes part del sistema. Deixant de banda la cosa teològica, s'ha de pintar amb l'esperit. L'art ha de sortir de la profunditat de les persones. Hi ha formes i conceptes de la meua obra que formen part del paisatge on visc; en són abstraccions. De fet, no s'hauria de pintar per vendre, has de fer la teua obra i s'ha acabat.»

–D'algun lloc han de sortir les misses?

–«Això no hi té res a veure!»

–Tan sols per comprar el material?

–«Ara que començava a filosofar, em talles...»

–Però mentre feïeu de pintor industrial podíeu fer el vostre art lliurement.

–«Sí: gràcies a la feina que podia fer com a pintor industrial podia fer l'obra que em donava la gana. Ara mateix, prescindeixo de la qüestió econòmica, no m'importa, tot i que necessites vendre per anar subsint. Prescindeixo de formes i conceptes. Sóc lliure, perquè em deixo anar.»

–Mai no us heu apuntat a cap moda o corrent?

–«Mai. No, no. Faig o improviso el que sento en cada moment. Abans de la pinzellada ja tinc pensat què vull fer. Surt perquè jo ja ho tinc pensat.»

–En el món de les arts no hi ha un punt de vanitat, per ser reconegut, per agradar, per destacar?

–«Hi ha gent que té coses meves a casa seva i diuen que n'estan contents. Mira, la meua manera de parlar és la pintura. No vull fer filosofia barata. Quan veig els que foten un rotllo, que expliquen com ho han fet, què els ha inspirat, no me'ls crec gens.»

–Vau ser de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona. Què va representar?

–«Vam ser uns revolucionaris. Vam aixecar una Girona encararada i vam portar consciència social, política i cultural en una ciutat grisa i trista. Hi vam posar color. I et diré una cosa: molts polítics d'aquella etapa es van servir de l'assemblea d'artistes.»

–Les institucions deuen haver ajudat l'art?

–«Jo diria que no l'han ajudat. Bé, han fet un niu a la Rambla de Girona, però no sé si s'hi han fet ous. A mi no m'han ajudat mai.»

– Res?

–«Fa cinc o sis anys l'Ajuntament de Girona va dir que volia fer una exposició antològica, i encara res. Si algun dia em diuen de fer-la, potser els diré que no. Com deia abans, han passat anys i he passat proves, i dono prioritat a les coses que m'interessen. A banda d'això, no he sigut un artista llepaculs: no sóc dels que van a vendre xurros i fideus.»

–Us volia preguntar sobre el museu d'art contemporani.

–«Ara només es porten el videoart i les *performance*. Els de la meua generació tenim un problema: per a segons què som massa joves i per a segons què som massa grans.»

– «*Too old to rock'n' roll; too young to die*», cantaven els de Jethro Tull.

–«És això: vam trencar esquemes, però érem fora dels cercles oficials dels pintors del règim que es deien bojos... La nostra època ja ha passat. Crec que, per això, abans de fer el Museu d'Art Contemporani haurien de pensar en els que feïem art quan Girona era grisa i

fosca.»

–Els de l'Assemblea?

–«I també els que no n'eren i pencaven, com la Dolors Bosch, en Francesc Fulcarà, la Roser Oliveras i l'Emília Xargay. A Girona falta un lloc on es pugui veure l'obra de molts pintors i escultors durant la història. Només es tracta de buscar un espai i posar-hi les obres que tenen dins d'un magatzem. L'Ajuntament en té de sobra per posar una obra representativa de cadascun. És vergonyós que vingui una persona de Barcelona, València, Madrid o Anglès i vulgui veure obra d'artistes gironins tan comentats per un ajuntament que es farta i es vanta d'escriure que Girona és terra d'artistes.»

– I ho és?

– «Sí.»

Jordi Gispert i Monteys va néixer el 3 de març del 1949, en una família de pintors de Salt, els primers pintors industrials de Salt. És casat amb Carme Saget, de Garriguella. Tenen dos fills: Marc i Jordi, que és fotògraf però fa de llibreter al 22 del carrer de les Hortes de Girona. El 1962, amb tretze anys, Jordi Gispert se'n va anar a estudiar belles arts. Prefereixo dir que és artista, més que pintor. «Hi has posat artista? Posa-hi 'torracollons'.»

Aficionat al magnífic *Llibre del te*, de Kakuzo Okakura, i a *Por otra estética seguido de reflexiones sobre la pintura*, de Gao Xingjian, no ha fet mai de pagès, però es fa vi, mistela, ratafia i garnatxa, sala olives i fa un allioli que alimenta.

Darrera actualització (Diumenge, 6 de setembre del 2009 02:00)

Publicat a

[El Punt Comarques Gironines](#) 06-09-2009 Pàgina 10